

מתגלה בדמותו של מוזיקמן, אדם דמוי כדור אדום, ממולא היטב, סיון מתערבת בחיכוחים בנייהם בצורת דרקון צהוב עם זנב אינסופי, וצרפת, שבתוכה נערכת ה' היאבקות בין הגדולים הללו, מגולמת על ידי בלון גפוח היורד מן התקרה. זהו עיקר ההומור שבסרט. הומור של סמלים, בתלבושות, בדמויות וכצבעים. מיסטר פרידום, האמריקאי העליון, שבא להציל את צרפת מהאדומים והשחורים, ממצה את האופי האמריקאי, הפוליטיקה ה' אמריקאית ודרך החיים האמריקאית. הוא מפיל כמה יפנים קטנים בטויל מול מגדל אייפל; דוחף הצידה כל מי שניקרה בדרכו; מכריח ברוב חוכמתו את החרגית של ה' מלון להתפשט, לאכול עירומה את הביצה המורעלת שנועדה לו, ולנפוח את נשמתה. מין מוזעזע. כל זה טוב ויפה ונכון.

"מיסטר חופש",
בובה או אדם?

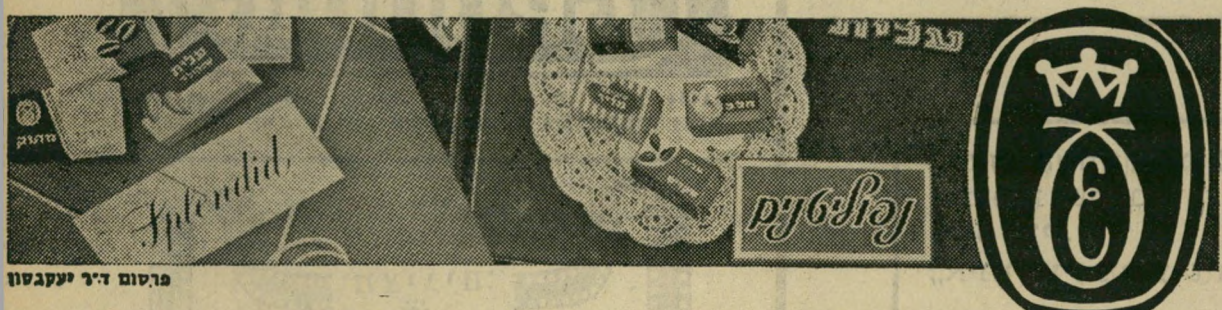
אבל אין זו פארוודיה על אמריקה, ובוודאי שלא סאטירה. זהו שטוש סיכום התכונות האמריקאיות בצורה די מדויקת, מבלי ש' הדברים יגיעו עד לאבסורד. יש הרבה השתללויות, תמונות די מוז' זעות של מין וסאדויזם, מישחק מצויין של דלפין סרו', פרצוף מטושטש להחריד של ה' אמריקאי, מיסטר פרידום, ואפילו מספר הברקות: "תאכל את ארוחת הבוקר שלך", מנסה דלפין סרו' לפתוח את מיסטר פרידום (ארוחת הבוקר היא צלחת-ענק של קורנפלייקס אמריקאי), "הנה, כפית אחת בשביל הדמוקרטיה האמריקאית", והיא מ' מלאת לו את הפה בדייסה המבחילה, "כפית אחת בשביל קידום העמים המתפת' חים, כפית אחת בשביל החופש", והוא אוכל, ומתמלא כוח, ויוצא להרוס את ה' עולם, ואחרי שהוא הורס אותו — הוא פצוע, ורואים שד' עשויה קפיצים וברזל נפלה ממנו, והיא נסרחת אחריו כמו חלק מבובה ממוכנת. ויש עוד, אבל בדרך כלל נראה שהבמאי התסריטאי צייר התפאורות ויליאם קליין הרבה יותר חריף בשטח ה' ויואלו מאשר בשטח הרעיוני.

העיקר הכמות

תחנת זברה אינה עתה (צפון, תל' אביב; ארצות הברית) הפרינציפ זה שיהיה הרבה, הרבה מכל דבר. הרבה מסך, ועל המסך הרבה חיילים והרבה מוסיקה, ורואים הרבה פעמים את הצוללת גכנסת לתוך ה' מים ויוצאת מהם, וההרבה חיילים מסתב' לים הרבה זמן על הרבה רואים שעושים הרבה סימנים, והקהל יושב מתוח ומרותק מעוצם הכמויות הללו. רוק האדסון, שעדיין לא למד לשחק, עובר בתור רב-חובל, והוא מוביל את ה' צוללת שלו לקוטב, כדי להציל את אנשי תחנת זברה שאינה עונה, ואיש ביטחון סודי גוסע יחד איתו כדי להציל מאותה תחנה משהו סודי. בשביל העלילה לא היה צורך באליסטייר מקליין — כל ילד יכול היה לכתוב אותה. במאי לא מרגישים בכלל שיש כאן, יש הרבה קרבות, כי יש הרבה חיילים, והרבה חיילים הולכים בהרבה שלג, והרבה צילר' מים (יסים מאוד) של שמים וים ומטו' סים, וזה הכל. אבל נראה שהחישוב של כמות במקום איכות היה נכון, משום שב' קולנוע צפון יש הרבה הרבה קהל.

שנה מתוקה מאחלת עליית

פרסום די' יעקבסון

תיאטרון ג'אז
עם להקת המחול ג'אז
"בלו נוטס"
בהשתתפות הרקדנים יעקב סלר
מוון, ברוריה בתיאל, וולי
גבלר, שמעון לוי. אמנים אור-
חים: הזמר ציון יקר, הגיטריסט
אברהם פרלמוטר.
תומרת ג'אז בלו קוריאגרפיה
ובימיו שמעון לוי.
פרטים במודעות.

על הנשים

אשה יפה — לעולם איננה טיפשה;
יש בה מיטב החכמה שמבקש
הגבר באשה — יפה היא.
(מאדא דה סטאל)

נסי את גרבוני "מרסי" בסריגת "קריסטלין"
החדשה. הם גוראים נהדר!

על כל הנשים
גרבי Mercei